

CHIPURI ALE LUI HRISTOS

Mă bucur foarte mult că sunt în casa Domnului. Există un singur loc în care să te simți mai bine decât aici: la Domnul! Nu-i așa? Atunci toate greutățile, încercările și problemele vieții vor dispărea într-un „mâine” glorios. Și cu siguranță că noi așteptăm timpul când Îl vom vedea.

Cineva m-a întrebat de curând:

- Frate Branham, tu crezi că venirea Domnului este aproape?
- Sigur că da!
- Păi eu am auzit asta demult.
- Dar într-o zi o vei auzi pentru ultima oară.

Căci El va veni cândva. Și indiferent când va fi asta, eu nu vreau decât să fiu gata...

Vorbeam la un moment dat cu niște oameni de afaceri, avocați ș.a.m.d. Unul din ei a zis:

- Care e principalul tău obiectiv în viață?
- Am unul: să salvez suflete pentru Hristos. Este cea mai înaltă țintă a mea: să-L văd pe Isus Hristos slăvit. Pentru asta trăiesc!

Și sunt atât de bucuros că de treizeci și unu de ani Îl slujesc cu smerenie. Dacă aș trăi un milion de ani, aș vrea să trăiesc fiecare minut pentru El. Și dacă aș ști că la final El

mă va respinge, tot ar fi un privilegiu să trăiesc pentru El. Niciodată în toată viața mea n-am găsit ceva care să se compare cu părtășia pe care o avem când suntem singuri, El și cu mine. Nu există o părtășie mai plăcută. Dragostea lui Hristos este mai plăcută decât dragostea pentru orice, pentru soție, pentru copii – indiferent pentru cine. Este atât de plăcută.

Suntem atât de bucuroși să vedem cum această înviorare spirituală continuă în cursul săptămânii și am auzit că fratele Parnell și ceilalți au adus niște mesaje foarte bune aici. Trezirea spirituală este greșit înțeleasă, uneori. Unii cred că trezire spirituală înseamnă să aduci membri noi în biserică. Nu. Rezultatele trezirii sunt și acestea, dar o trezire spirituală înseamnă să înviorezi ceea ce deja este în biserică...

Cu mulți ani în urmă, stăteam, la un moment dat, pe malul lacului Michigan. Am fost acolo cu Hope când a avut loc o conferință mondială. Prin 1922, cred, frate Higgin, dacă-mi aduc bine aminte, când la Chicago a fost conferința mondială.

Atunci am văzut pentru prima dată o așa mare întindere de apă. Am văzut valurile acelea mari. Era într-o dimineață de Paști. Se ținea serviciul de dimineață în aer liber. Și am văzut cum se mișcau valurile acelea mari încoace și încolo. Oh, păreau atât de bucuroase. Dar eu am început să mă gândesc: „Știi, în lacul acesta nu este mai multă apă acum, decât atunci când este liniștit. Este aceeași cantitate de apă, nicio picătură în plus. Dar de ce bate vântul și scutură lacul în felul acesta? Ca să scoată mizeria din el. Duce tot gunoiul la mal”.

Tot așa cred că este și în timpul unei treziri spirituale. Are

loc o scuturare până ce iese afară toată zgura. Așa este o trezire, ca noi să intrăm în Duhul Domnului și să ne bucurăm, să îndreptăm ce am greșit, să trăim mai aproape de Domnul, să ne re-dedicăm, până când toate lucrurile și îndoielile lumii sunt aruncate pe mal. De atunci încolo va fi o cursă bună. Când vechea corabie a vieții începe să străpungă valurile, oh, nu mai trebuie condusă cu atâta atenție, căci totul a fost dat la o parte din cale.

În seara aceasta nu vrem să vă ținem prea mult, fiind luni seara, prima seară a trezirii noastre. M-am bucurat foarte mult să anunț că trezirea continuă.

Am mulți prieteni. Văd aici niște frați și prieteni care mi-au relatat visele pe care le-au avut în ultimele săptămâni. Domnul m-a ajutat să le tălmăcesc. Nu știu dacă în mijlocul nostru sunt străini, dar Domnul Dumnezeu încă mai dăruiește tâlcuirea viselor. Și este exactă, desăvârșită.

El este același Dumnezeu care a fost în zilele lui Iosif, când împăratul a avut vise, iar el i le-a tălmăcit și s-au împlinit exact așa. Împlinirea unora dintre acele vise încă mai este în desfășurare.

[...]

Dacă doriți să deschideți împreună cu mine la versetele pe care le-am ales pentru seara aceasta, din Ioan 13. [...]

Înainte de a citi Cuvântul Său, haideți să ne rugăm. Dumnezeule Tată, venim în prezența Ta cu un respect profund,

în Numele atot-suficient al lui Isus, siguri că Tu ne vei asculta, căci El a zis: „Orice veți cere în Numele Meu, voi face”. De aceea, venim ca credincioși creștini, cu îndrăzneală, la scaunul de domnie al harului, știind că, dacă inimile noastre nu ne condamnă, cererile noastre vor fi ascultate de Dumnezeu.

Ne rugăm ca viețile noastre să-Ți fie plăcute, datorită neprihănirii Sale, pentru că ne mărturisim greșelile, ca să fim iertați și dorințele noastre să fie împlinite în seara aceasta. Și Doamne, cea mai mare dorință a noastră este să vedem harul Tău măreț turnat peste noi, ca să ne fie iertate păcatele și să vindeci boala din mijlocul nostru. Tu să ne vorbești prin descoperire, profeție, să spui ce dorești Tu să-i fie spus bisericii Tale. Inimile noastre să fie vase pentru Duhul Tău. Să fim atât de conectați cu linia principală, în seara aceasta, încât Duhul Sfânt să poată vorbi inimilor noastre.

Doamne, acum am vrea să ne rugăm pentru toți cei bolnavi și nevoiași, căci chiar înainte de a veni eu, secretarul nostru a pus pe biroul meu, în ultimele două zile, liste lungi de nume din toată țara, ale oamenilor care suferă, care sunt pe moarte, cazuri urgente scrise cu roșu. În timp ce îmi pun degetul pe fiecare dintre ele, Dumnezeule, alături de biserica prezentă în seara aceasta aici, invoc harul și îndurarea Ta pentru fiecare. Tu îi cunoști pe fiecare din ei și știi ce au nevoie.

Și nu vrem să-i uităm pe aceia, Doamne, care sunt infirmi și care sunt în aziluri de bătrâni. O, Doamne Dumnezeule, mulți dintre aceia sunt copiii Tăi spălați în sânge. Și oh, când am îmbătrânit și cei dragi ai noștri ne-au uitat, avem o mângâiere: Dumnezeu nu uită niciodată. Toate faptele noastre

sunt notate în Cartea Vieții și sunt în prezența Lui pentru totdeauna. Vrem să ne rugăm și pentru ei, Doamne.

Cerem îndurare pentru națiunea noastră și pentru cei care păcătuiesc și fac rău, pentru cei din baruri și pentru cei care în seara aceasta păcătuiesc într-un fel sau altul, cerem har care iartă, Doamne. Și ne rugăm ca Tu să ne întărești în așa fel, Doamne, încât inimile noastre să fie atât de pline de dragostea Ta, încât cea mai mare dorință a noastră să fie ca să te slujim pe Tine și să-i vedem pe oamenii aceia salvați.

Binecuvântează citirea Cuvântului și tot ce vom face. Ne aplecăm capetele cu smerenie și Îți mulțumim, căci o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Acum deschideți la Ioan 13. Vom citi un pasaj (1-7):

„Înainte de praznicul Paștilor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul Cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.»”

Domnul să adauge binecuvântările Sale la citirea Cuvântului Său.

Pentru un scurt mesaj în seara aceasta, aş vrea să iau ca temă „Chipuri ale lui Hristos”. Ce este necesar spre a fi un creştin?

Ştiu că acesta nu este, în niciun caz, un text de evanghelizare. Totuşi, este un text evanghelistic, pentru că biserica nu poate înainta până nu ştie pe ce teren înaintează. Şi eu cred că înainte ca vreun om să poată înainta sau să aibă o credinţă adevărată, mai întâi trebuie să ştie unde stă şi cum să stea după ce şi-a susţinut poziţia. Cred ce este esenţial. Căci nu te poţi arunca pur şi simplu în ceva, cu credinţă, dacă nu ştii în ce te arunci. Trebuie să ştii!

Iar dacă credinţa noastră este aşezată corect şi în poziţia corectă, aceasta ne dă o mulţumire constantă.

Este exact aşa cum s-a spus despre o femeie. După ce s-a căsătorit, este atât de nerăbdătoare să-şi ţină în braţe primul copilăş, încât de-abia aşteaptă. Aşteptarea ei este atât de mare, dar în spatele acesteia există o teamă că dacă nu vine repede, ea nu va avea acest copilăş. Iar asta o duce tot mai departe, tot timpul.

În aceste vremuri – şi a fost aşa în toate timpurile – dacă o femeie crede că nu va da naştere acestui copilăş, adoptă unul, apoi, imediat se pomeneşte că face şi ea unul. S-a întâmplat aşa în nouă cazuri din zece. Femeia se tot întreabă: „Oh, poate nu-l voi avea”. Şi poate că acela este modul lui Dumnezeu de a o aduce în starea respectivă, ca apoi ea să aibă

propriul ei copil, iar presimțirea aceea s-o părăsească într-un final.

Cam așa este și în cazul celor ce vor să fie vindecați. De-ar avea ei doar o mică dovadă vizibilă... Când Ghehazi a zis: „*Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om*”, Ilie a zis: „Aud zgomotul unei ploii puternice”. El a văzut dovada.

De aceea, de multe ori eu le spun oamenilor: „Începeți să-L lăudați pe Dumnezeu”. Vedeți voi, pentru că acela este „copilul adoptat”. Este în mintea lor, până când pătrunde în sufletul lor faptul că sunt vindecați. Atunci credința rezolvă lucrurile.

Trebuie să știți ce faceți. Trebuie să aveți încredere în ce faceți.

De multe ori auzim exprimarea: „Oh, ce este un creștin?” Unii oameni limitează creștinismul la alăturarea de o biserică. Cineva a zis: „Un creștin este un membru al bisericii, cineva afiliat la o biserică”. Eu cred că toți creștinii ar trebui să facă parte dintr-o biserică, dar nu cred că în aceasta constă creștinismul. Acest lucru este ceva ce face creștinul DUPĂ ce devine creștin. Dar nu înseamnă că dacă un om o face, el este un creștin.

Alții spun: „Să fii creștin înseamnă să mergi la biserică și să fii credincios crezului respectivei biserici”. Mai sunt și alții care cred că dacă poartă o cruce, acesta este semnul că sunt creștini. Iar alții cred că dacă aprind o lumânare sau fac vreo penitență, sunt creștini. Sau dacă sunt scufundați în apă, fac vreun sacrificiu, donează ceva bisericii, ori își

ajută aproapele, cumpără niște cărbuni pentru o văduvă, sau încălțăminte unui orfan, aceste lucruri îi fac creștini... Un creștin ar trebui să facă astfel de fapte, însă, totuși, asta nu-l face creștin.

Alții spun că dacă ții un chip al lui Hristos în mașină sau îl pui pe perete, e semnul unui creștin. Acele lucruri sunt bune, dar eu nu cred că te fac creștin. Eu cred că ceea ce te face să fii creștin este să fii tu însuți un chip al lui Hristos. Nu ce facem noi în exterior, ci ceea ce s-a întâmplat în interior ne face ceea ce suntem. De aceea, dacă El este chipul nostru, iar noi suntem după asemănarea Lui, mădulare ale trupului Său, noi ar trebui să fim ca El. Atunci viețile noastre ar trebui să oglindească chipul lui Hristos, nu în alăturarea noastră la o biserică, sau în purtarea crucifixului, sau în manifestarea unor emoții, ci ar trebui ca prezența vie a Dumnezeului celui viu să fie reflectată prin viața noastră.

Mi s-a spus că înainte de a exista cuptorul de topit cu ajutorul căruia să fie îndepărtată zgura, fierul și pirita de pe aur, aurul era bătut cu ciocanul. Pirita este atât de asemănătoare cu aurul, încât e numită aurul prostului. Indienii băteau aurul cu ciocanul. Și vechii bijutieri obișnuiau s-o facă. Îl băteau cu ciocanul până îndepărtau toată zgura. Știau că au găsit aur doar atunci când cel care-l bătea își putea vedea chipul reflectat în el.

Iar când Duhul lui Dumnezeu începe să ne „lovească” cu ciocanul Evangheliei, până când toate lucrurile lumii sunt îndepărtate și noi putem reflecta chipul Domnului Dumnezeu, atunci cred eu că am devenit creștini. Căci cuvântul „creștin” înseamnă „ca Hristos” – să-l reflectezi pe El.

Asta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm o barbă lungă, așa cum Îl prezintă pictorii. Și nici nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm părul să crească lung, așa cum Îl înfățișează picturile, sau să purtăm o cămașă lungă ca a Lui; căci noi trăim în alte vremuri. Nu e nevoie să reflectăm chipul Lui fizic; ci trebuie, în sufletele noastre, să reflectăm chipul Lui duhovnicesc și felul Lui de viață.

Eu nu cred că a fi creștin constă în a te alătura bisericilor sau crezurilor. Ci cred că a fi creștin înseamnă a fi o reflectare a lui Isus Hristos în ființa umană. Căci zice Scriptura că noi suntem mădulare ale trupului Său și purtăm chipul Lui.

Cum era El? El n-a venit ca să fie cineva mare – deși a fost – ci El a venit ca un rob. N-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească.

Textul ales în seara aceasta reflectează ce era El. Asta-L face pe El mare, după părerea mea. Deși era Dumnezeu veșniciei, Dumnezeu care a creat cerurile și pământul, când a venit aici EL a luat rangul cel mai de jos, slujba cea mai nedorită pe care-o putea avea cineva: o slugă care spăla picioarele.

În zilele acelea, cel mai prost plătit om era cel care spăla picioarele altora. În vremurile acelea animalele umblau și ele pe ulițe, iar gunoiul lor se amesteca cu tină și se lipea de picioarele oamenilor și mirosea îngrozitor.

Când cineva mergea în vizită, nu se putea duce așa. Și ei aveau un fel de baracă de primire în care stătea omul cel mai

prost plătit, ca să spele picioarele musafirului și să-i dea o pereche de sandale. Apoi musafirul era uns cu untdelemn și putea să intre în casa prietenului său. Deci cel care spăla picioarele era cel mai prost plătit.

Și Dumnezeu cerului s-a smerit... Cel mai mare dintre toți a devenit cel mai neînsemnat.

Ce diferență față de așa zisul creștin din vremea aceasta. Ce diferență! Așa zisul creștin din timpul nostru vrea să fie slujit. Oh, el se crede cineva. Hristos n-a venit ca să i se slujească, ci ca El să slujească. *„...oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor”*.

Noi am văzut că, în timpul acesta, moda în creștinism este: „Eu sunt cineva, tu ești un nimeni”. Oh, e greșit. Nu așa ar trebui să fie. Noi încercăm să reflectăm creștinismul într-un mod greșit. Dumnezeu nu vrea s-o facem așa. Noi cântăm cântarea *„Să fiu ca Isus”*. Dar când trebuie să ne umilim mândria și să ne coborâm așa cum a făcut-o El, atunci noi tragem o linie. Astfel, omul a format denotații, ca să se separe, neavând Duhul, cum zice Scriptura. Ei se separă: „Noi aparținem de cutare biserică. Este o biserică mai mare. E mai bună. Cultul nostru este mai mare”.

Isus n-a făcut așa. Asta nu reflectează dragostea și personalitatea Sa. El a venit la cei mai decăzuți, la târfa de pe stradă, la cerșetor și s-a dus direct în țărână cu ei. Asta este viața creștină. Așa ar trebui să fie El reflectat.

Oh, eu știu că oamenii zic: „Zilele acelea au trecut”. Nu au trecut! Dacă Hristos mai rămâne Hristos, dacă Duhul Său mai

este Duhul Sfânt care a fost în El și este acum și în voi, vă va determina și pe voi să luați aceeași poziție.

Dar astăzi, noi încercăm să credem că suntem altfel. Cât de departe este aceasta de ceea ce spune El în rugăciunea Sa: „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții*”. În loc de asta, noi ne certăm, ne disprețuim, pentru că nu cădem de acord asupra unor anumite lucruri. Și ne acuzăm reciproc. Și totuși pretindem că suntem creștini. Cunosc oameni care pretind că sunt umpluți cu Duhul Sfânt, care se fac vinovați de asemenea lucruri, care spun lucruri rele despre alți creștini, când nu se cuvine să facă acele lucruri.

Frați și surori, dacă avem acel fel de duh, să știm foarte clar că încă nu suntem creștini. Indiferent cât de mult mărturisim noi; contează ceea ce posedăm. Nu putem fi creștini și să nu-i iubim pe toți oamenii. Noi am putea fi diferiți de alți oameni; dar Isus n-a zis: „Voi, toți fariseii, mergeți în iad și n-aveți nicio altă șansă, pentru că sunteți farisei”. Ci s-a dus la ei, le-a slujit și i-a ajutat. A făcut tot ce-a putut ca să-i ajute.

Dar astăzi, prin învățământ, prin apartenența la biserică, prin legăturile lumii, biserica a ajuns până acolo încât lucrurile care țin de intelect au luat locul celor duhovnicești. Nu puteți ajunge la Dumnezeu decât prin Duhul. Există o singură cale pe care omul poate veni la Dumnezeu și aceea este prin Duhul Sfânt. Isus a zis: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl*”. Acest lucru este cât se poate de adevărat, creștinilor. În seara aceasta vrem să luăm niște „notițe” la inimă.

Haideți să ne gândim la aceasta. Oh, unii dintre noi pretind că au toată cunoștința. Îi avem pe cei cărora le place să fie „doctori”, „sfinți părinți” ș.a.m.d. Dar dacă ați avea toată cunoștința nu v-ar folosi la nimic; decât dacă ați avea în voi Duhul, dragostea. Biblia spune: „...dacă aș cunoaște toate tainele și toată știința... și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic”. La ce-i folosește cunoștința, dacă omul spune: „Eu nu vreau să merg la o asemenea trezire, căci ei nu sunt oameni învățați. Nu vreau să mă asociez cu ei”. Chiar dacă ei nu își cunosc ABC-ul, ei Îl pot cunoaște pe Hristos. Sigur că da.

Voi niciodată nu puteți coborî prea jos. Dumnezeu să țină în mine Duhul acela tot timpul. Indiferent cât de jos ar fi cineva, indiferent ce crede sau nu crede, indiferent ce culoare are, eu vreau să întind o mână să-l ajut. Sigur că da. Eu vreau acel Duh în mine. Eu nu mă voi gândi că sunt mai bun decât altcineva. Eu aș putea să-mi scot pieptul și să zic: „Toată lumea să se ridice când vin eu”. Sau „Eu am avut cea mai mare campanie dintre toți”. Dar ce sunt eu, în afară de țărâna din care m-a făcut Dumnezeu? Fie ca eu să mă smeresc, ca viața Lui să fie reflectată. Fie ca toți creștinii să dorească la fel. Cunoștința [firească, intelectuală] nu ne duce nicăieri.

De exemplu, dacă ar exista o colivie plină de canari, de mărimea acestei clădiri, iar un mic canar s-ar ridica și ar spune: „Domnilor, vreau să vă spun ceva. Se pare că eu vă sunt superior. Eu sunt un canar care știe totul despre oameni. Oh, eu pot explica totul. Am văzut-o pe doamna care trece prin casă; i-am văzut pe copiii care se joacă. Știu totul despre oameni. Acum, ascultați cu toții la mine”. Atunci când acel canar exprima ce avea în micuțul său creier, apare un absolvent de la Universitatea Princeton, cu un vocabular elevat. Și începe să discute cu acel canar, folosind cel mai modern limbaj posibil. Canarul n-ar pricepe nimic. Chiar dacă

l-ar auzi pe acel om, chiar dacă l-ar vedea, totuși, n-ar avea habar despre ce vorbește acela. De ce? Pentru că el are un creier de canar, nu unul omenesc. El ar înțelege lucrurile doar la nivelul unui canar.

Așa este și în cazul oamenilor. Indiferent cât de intelectuali am fi, noi avem, totuși, un creier limitat, căci suntem niște biete făpturi omenești. Dumnezeu este cunoscut prin Duhul și prin descoperirea Duhului Sfânt. Nu-L vom putea înțelege niciodată prin intelect. Ați putea să vorbiți cât vreți la întâlniri intelectuale, iar oamenii să nu-L cunoască niciodată pe Dumnezeu.

Puteți veni cu explicații și să spuneți că oamenii care plâng și care întorc și celălalt obraz, sunt de modă veche. Dar aceștia sunt oamenii care-L reflectează pe Hristos în viața lor, care sunt smeriți. Omul care umblă cu Dumnezeu, se va comporta ca Isus.

Vedeți voi, micuța pasăre n-ar pricepe, chiar dacă ea ar crede că pricepe ceva. Pentru că nu este făcută astfel; capacitatea ei intelectuală nu se poate compara cu a celui absolvent de universitate.

La fel, capacitatea noastră intelectuală nu-L va egala niciodată pe Dumnezeu. Cum ar putea, vreodată, mintea noastră limitată să egaleze mintea nelimitată a lui Dumnezeu? Mintea nelimitată a lui Dumnezeu depășește infinit de mult capacitatea intelectuală a omului.

Singura modalitate prin care pasărea aceea va ști vreodată despre ce vorbește omul acela, este să se predea, să accepte

și să facă tot ceea ce îi solicită omul acela să facă.

Singurul mod prin care noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu este să urmăm călăuzirea Duhului. Acest lucru este de modă veche. Este programul lui Dumnezeu. Așa a fost dintotdeauna programul lui Dumnezeu și va fi pentru totdeauna. *„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!”* De aici vine!

Longfellow a zis cândva: „Ca să ai succes trebuie să găsești o cauză nobilă despre care se vorbește și să te ții de ea”. Sigur. Ceva despre care se vorbește, respins de către știință, apoi să te ții de asta.

Știți că în 1872, asociația medicală a Statelor Unite a respins căzile de baie, pe motiv că ar fi absolut neigienice și vor duce la răspândirea bolilor? Într-un final tot la astea au ajuns.

Iar această Evanghelie de modă veche despre care vorbim noi, a fost spălată în sângele Mielului. Poate părea veche, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să se revină la aceasta. Este o cauză nobilă. Țineți-vă de ea cu tot ce este-n voi. Este o modalitate care-L curăță pe om prin Sânge. Nu să bei, să fumezi și să te numești creștin doar pentru simplul fapt că aparții unei biserici. Este acel Duh Sfânt curat, pur, în viața unui om, care-L reflectează pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Din acest motiv, oamenii resping, astăzi, nașterea din nou. Oh, ei au ceea ce numesc ei naștere din nou: „Am mers și am dat mâna cu pastorul”. Dar asta nu e naștere din nou. Ei se

alături bisericilor pentru că o pot face într-un mod care ține de intelect. Dumnezeu a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Indiferent cât de intelectual ai fi, sau cât de bun creștin pretinzi că ești, trebuie să fii născut din nou.

Voi ziceți: „Atunci, frate Branham, va trebui să merg la o adunare mică?” Nu la asta mă refer. Ci înseamnă că trebuie să primiți nașterea din nou. Trebuie să fiți născuți din nou.

Aici este un public amestecat, iar eu voi spune ceva. Ce este o naștere? Dacă o naștere are loc pe o saltea de paie, pe podea sau într-un salon de spital ultraconfortabil, tot o mizerie va fi. Așa este și nașterea din nou. Oricum ați lua-o, este o mizerie, dar produce viață. Amin. Produce viață. Ce fel de viață? Viață de rob: să te smerești, să te lepezi de tine însuși.

„Oh,” spun ei, „dar eu îi văd plângând și comportându-se ciudat”. Sigur că da... Ei se nasc. Este o „mizerie”. Poate să-ți fie fața plină de lacrimi, ochii roșii, să te doară mâinile de la cât ai bătut în „altar” – dar este o naștere. Aceasta schimbă ceva în tine. Te face să fii rob. Scoate din tine formalismul, formează un chip, modelează o viață nouă, o făptură nouă. Tu poți fi răvășit când te ridici în picioare, dar ești născut din nou! Indiferent unde ai fi, se naște o viață nouă. Face din tine un rob. Atunci tu vrei să slujești. Isus a vrut să ne slujim unii altora. „Iubiți-vă unii pe alții”. Slujindu-ne unii altora, Îl slujim pe El.

Nu uitați: numai bolnavii solicită atenție, să li se slujească. Ei solicită atenție. Dacă vedeți un predicator care vrea atenție – și să nu mă refer doar la predicatori, ci la

orice membru al bisericii care vrea atenție: „Eu sunt cineva” – nu uitați: atunci aveți de-a face cu o persoană bolnavă spiritual. Aceste persoane au nevoie de atenție. Au nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să le acorde atenție, să scoată din ei atitudinea aceea și să-i vindece de egoismul lor, de părerile lor înalte „ce mare-s eu și ce mic ești tu”. Duhul Sfânt ne face pe toți la fel. Există prea multă anemie spirituală...

Știți ce este anemia? Atunci când cineva are probleme cu globulele roșii din sânge. Oamenii aceia umblă ciudat, parcă ar fi tot timpul amețiți.

Aceasta este problema cu mulți dintre membrii bisericilor noastre de astăzi. Ei sunt anemici. Ei au nevoie de o transfuzie de sânge de la Golgota, care să le dea sânge regal, ca să-i facă să umble pe calea aceea de modă veche, a lui Dumnezeu, croită de Duhul Sfânt, să le dea un motiv pentru care să trăiască, să le dea o încredere care să-i facă să umble în chipul Domnului lor.

Dacă mie mi-ar fi dat să aleg, aș alege să fiu ca El. El a venit ca să fie Păstor și a fost un Păstor. Un păstor este cineva care merge după oile sale.

Eu am în camera mea un tablou vestit, la care mă tot uit. Nu mai știu cum îl cheamă pe pictor. Dar ce face păstorul care și-a pierdut oița cea neagră și le lasă pe cele nouăzeci și nouă ca s-o caute pe ea? El rătăcește prin pustie, se taie în spini, trece prin primejdii. Caută toată noaptea până când, în cele din urmă, atârnat de un tufiș, își riscă viața aplecându-se pe-o coastă de munte ca să scoată afară oița căzută. Apoi o aduce la sine. Alt pictor a pictat un tablou cu păstorul care aduce oița acasă.

Poate că ar fi trebuit ca păstorul să apuce oaia pe dedesubt și s-o ducă. Dar ați observat cum a apucat Duhul, pensula pictorului? Păstorul n-a luat oaia sub braț, ci a pus-o pe umăr.

Vreau să observați grija Păstorului. Isus a spus că atunci când scotea draci, îi scotea cu degetul lui Dumnezeu. Un drac este atât de neînsemnat, încât atunci când vă deranjează, este necesar ca Dumnezeu doar să miște un deget ca să-l scoată afară. Dar când vine acasă o oaie...

Unde are, bărbatul, cea mai mare forță? Pe umeri. Observați, la un bărbat, umerii sunt cea mai lată parte a corpului. Unde cară el cea mai mare povară? Pe umeri. Când are el cea mai mare siguranță? Atunci când povara este pe umerii lui.

Așadar, El ia oaia, o pune pe umeri și o duce înapoi cu blândețe. Toate puterile lui Dumnezeu sunt angrenate în aducerea înapoi a oii rătăcite. Dar când e vorba de un drac, e foarte ușor, Dumnezeu îl scoate cu un singur deget. El este un Păstor.

Un păstor trebuie să rătăcească pentru a găsi oaia pierdută. Un pastor bun este un păstor. Drept să vă spun, cuvântul „pastor” înseamnă „păstor”.

Uneori, în biserică se mai formează mici tabere. Unii înclină într-o parte, alții de cealaltă parte. Un bun păstor va merge cu tabăra respectivă ca să facă ce? Să-i aducă pe oameni înapoi. Ce va face un păstor adevărat? Se va „rătăci”. Pentru ce? Ca să-i aducă înapoi pe cei pierduți. Ce face el? Reflectează chipul bunului Păstor, încercând să recâștige

sufletul acela. Dacă ei au deviat într-o privință, frate, pastorul acela îi va „însoți” ca să-i aducă înapoi, ca să-i câștige, să-i readucă pe cale. Acela este un bun păstor. El reflectează chipul lui Isus.

Frate, știu că este etichetat ca „erezie” (sau: partidă – n.tr.); este numit „fanatism”. Dar dacă aș fi putut să fac o alegere în seara aceasta, aș fi ales să fiu ca El. Dacă îmi doresc ceva în viață, îmi doresc să reflectez chipul Domnului Isus.

După ce va avea loc căsătoria programată în această sală, eu voi merge în pustie și vreau să rămân acolo, pentru că, adânc în sufletul meu, simt că am nevoie de o umblare mai apropiată de Dumnezeu, decât acum. Eu încerc să trăiesc corect înaintea Lui. Dar îmi doresc o apropiere și mai strânsă. În timp ce tabernacolul Branham are o trezire spirituală, vreau să am și eu una. Nu vreau să se întâmple doar aici, în clădire; vreau să aibă loc în mine. Vreau o umblare mai apropiată.

Vreau mai mult din Duhul Sfânt în mine ca să-L reflecteze pe Hristos în mine. Vreau să fiu ca El. Știu că fiecare creștin autentic vrea să fie ca El. Aceasta este dorința inimii mele: să fiu ca Isus. El este exemplul meu. Este nevoie ca Duhul Sfânt să facă asta. Este singurul care o poate face.

Nu mă interesează seminarele și ce are să-mi spună cineva. Nu mă interesează pupatul crucifixului sau rugăciunile adresate morților. Mă interesează un singur lucru; mai mult din Duhul Sfânt să pună stăpânire pe William Branham. Nu mă interesează să mă alătur unei biserici mai mari decât cea de care aparțin acum. Eu aparțin adevăratei biserici a Dumnezeului celui viu – biserica celor întâi născuți. Am fost născut în ea. Și vreau

mai mult din Duhul Sfânt în viața mea ca să-L reflecteze pe Hristos, pe care-L iubesc. Nu mă interesează cum voi ajunge la asta. Nu mă interesează dacă trebuie să merg aici, sau dincolo, să fiu făcut fanatic, „tăvălitor sfânt” sau altfel, eu vreau ca mai mult din viața Lui să fie reflectată. Mă interesează Duhul Sfânt, ca să pot fi mai mult rob, așa cum a fost El. El a fost Robul Domnului.

N-a venit să fie slujit; n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească altora. El a luat locul unui rob. Și dacă Regele cerului a putut s-o facă, iar noi suntem mădulare ale trupului Său, haideți să fim cu toții la fel. Nu să fim „mai altfel”, ci să ne smerim în prezența Lui. Indiferent ce spune lumea sau intelectualii; nu vă gândiți deloc la asta. Doar primiți mai mult din Duhul Sfânt și fiți ca Isus: umili, blânzi, modești. Luați locul Lui, iar El va lua locul vostru la Judecată.

Haideți să ne aplecăm capetele un moment. Aș vrea să văd în seara aceasta, în această clădire, ridicându-se mai multe mâini ale membrilor acestei biserici și ai altor biserici... Dacă spun „această biserică” mă refer la faptul că există o singură biserică: biserica celor întâi născuți, biserica lui Isus Hristos, care nu este născută din lume, ci din Duhul lui Dumnezeu. Aș putea să văd mai multe mâini ridicându-se și oamenii să spună: „Dumnezeule, fă-mă ca Isus. Modelează-mă, oh, Doamne. Spală-mă, oh, Dumnezeule”? Dumnezeu să vă binecuvânteze. „Spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada”.

„Doamne, în viața mea sunt unele lucruri care nu ar trebui să fie. Am stat și i-am ascultat pe frații Parnell, Neville, Collins și pe mulți alți frați care predică. Dar Doamne, în seara aceasta concluzionez: Ce-mi spun ei? În ce punct încearcă ei să mă aducă? Eu văd că ei încearcă să mă facă să fiu ca Isus. Și eu n-am cum să fac asta. Eu sunt ca un

leopard: am pete. Nu am cum să scap de ele; dacă vreau să le șterg, se văd și mai bine. Lumea le va vedea și mai bine.

Doamne, lasă-mă să mă pierd. Nu contează cât de mizerabil îmi se va părea lumii; eu vreau să fiu născut din nou din Duhul lui Dumnezeu. Și vreau ca Tu, Doamne, să mă umpli în seara aceasta cu Duhul Tău cel Sfânt. Spală-mă, sfințește-mă. Sângele lui Isus să mă sfințească. Curăță-mă și umple-mă, până ce mă voi pierde și mă voi regăsi în Tine, Doamne”.

O Doamne Dumnezeule, Creatorul cerurilor și al pământului, care L-ai înviat pe Domnul Isus din morți, prin Duhul de înviere al Dumnezeului celui veșnic, ai înviat trupul acela în care ai locuit Tu și L-ai înălțat la tronul cerului... El a venit la cei mai de jos de pe pământ, la prostituată – și a devenit cel mai de pe urmă rob, s-a dus în cel mai rău famat oraș, a avut de-a face cu cei mai de jos oameni, a primit cel mai de pe urmă nume și a devenit săracul săracilor; până și păsările aveau cuiburi și vulpile vizuini, dar Fiul omului nu a avut un loc unde să-și aplece capul. Și totuși, Duhul acela de înviere care L-a onorat pe acest Rob, care s-a făcut rob pentru a ne sluji nouă de exemplu, L-a înviat din groapa locuinței morților, a scos trupul acela din mormânt și L-a așezat în cerurile cerurilor, înălțându-L atât de mult încât El trebuie să privească în jos ca să vadă cerurile; și I-a dat un Nume mai presus de orice nume din ceruri și de pe pământ...

Doamne, fie ca noi să primim Duhul Său în seara aceasta. Aceasta să fie foamea fiecărei inimi de aici. Tu vezi inimile care au fost ridicate, Doamne. Nu ca să spună crezuri, nu ca să se alăture bisericilor, sau să se certe cu privire la unele lucruri, ci să ne smerim în inimile noastre, să fim aduși în conformitate cu chipul lui Dumnezeu. Fie ca aceasta să aibă loc prin Duhul Sfânt, Doamne. Fie ca Duhul Sfânt al lui

Dumnezeu să ne facă, nu printr-o concepție intelectuală că noi ar trebui să fim și vom proceda ca atare... – așa ar fi un copilăș adoptat – ci Doamne, să aibă loc în realitate o naștere din nou prin Duhul Sfânt, care ne transformă prin înnoirea duhului nostru ca să ne facă asemănători Lui. Ascultă rugăciunea mea, Doamne. Este o rugăciune plăpândă, eu știu, Doamne. Este plăpândă.

Nu mă rog numai pentru aceia care și-au ridicat mâinile, ci și mâinile mele s-au ridicat. Fă-mă să fiu ca El. Dumnezeule, indiferent ce trebuie să faci cu mine, fă-mă să fiu ca El. Eu vreau să fiu ca Isus în inima mea. Acordă acest lucru, Doamne. Și nu doar pe mine, ci pe toți cei ce sunt în seara aceasta aici. Acordă aceasta, Tată, căci noi o cerem în Numele lui Isus. Amin!

Să faci parte dintr-o biserică este în regulă. Eu n-am nimic împotriva. Dar, fraților, să fii creștin înseamnă să fii conformat chipului lui Hristos. Noi vrem să fim chipuri vii, nu să purtăm cu noi chipuri pictate, ci să fim un chip al Domnului Isus.

Este o cântare scurtă pe care aș vrea să mă ajutați s-o cânt acum. Eu nu pot s-o cânt, dar sunt sigur că voi toți puteți. „Ajută-mă să fiu ca Isus”. Câți dintre voi o cunosc? Știu că noi toți vrem să fim astfel. Haideți să I-o cântăm. Eu știu că marele Duh Sfânt este aici. Nu v-ați putea ascunde. David a spus: *„dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo”*. El va fi pretutindeni. Așadar, El este aici, în seara aceasta. El cunoaște fiecare mișcare, fiecare faptă, tot ce facem noi, fiecare privire, fiecare gând. El știe totul. Nu credeți asta?

*Să fiu ca Isus, să fiu ca Isus,
Pe pământ doresc să fiu ca El;
În călătoria vieții, de pe pământ în slavă,
Eu cer doar să fiu ca El.*

Nu vă place? Ascultați ce urmează:

*Din ieslea Betleemului a ieșit un Străin,
Pe pământ doresc să fiu ca El;
În călătoria vieții, de pe pământ în slavă,
Eu cer doar să fiu ca El.*

Știți ce-mi vine în minte acum? Ieri m-am uitat în vechiul registru al bisericii. Eu nu-l văzusem până atunci. Pentru prima oară m-am uitat peste el. A trebuit să-l folosesc atunci când a fost înființată biserica.

Era trecut acolo numele fratelui Seward. Și numele fraților George DeArk, Webber, toți aceia. Și am văzut că erau trecute și clasele de școală duminicală. Am văzut că tot ce s-a strâns ca jertfă, de la cinci clase, a fost un dolar și șaiszeci de cenți pentru acest Tabernacol, cu sute de locuri – un dolar și șaiszeci de cenți.

Apoi m-am uitat la tabelul de acum. Și m-am gândit: „Câți nu mai sunt”. Am văzut acolo numele fratelui Frank Broy, socrul meu. Am văzut numele acelor veterani: doamna Webber și toți ceilalți bătrâni. Toți „au urcat pe scară”, s-au dus sus. Toți s-au dus.

Mi-am adus aminte de vremurile când obișnuiam să ne ridicăm și

să cântăm aici și m-am gândit: „Doamne Dumnezeule, biserica noastră poate arată puțin mai bine și noi avem în vedere să construim alta. Dar, Doamne, ne iubești Tu mai mult acum, decât atunci?” Nu, eu nu cred. Noi obișnuiam să ne ridicăm și să cântăm „Eu nu-mi doresc decât să fiu ca El, în întreaga călătorie a vieții”. Parcă acum îl văd pe bătrânul George cu gulerul deschis, cu transpirația curgând pe el, învârtindu-și batista între degete. Văd fețele acelea sfințite, bătrâne, cum plângeau, cu mâinile ridicate. Intrau predicatori în sală și întrebau: „Băiete, cum faci de îi aduci pe oameni așa, într-un gând?” Ziceam: „Eu n-am nicio legătură”. Ei erau formați și transformați în chipul lui Dumnezeu, jos pe bancă, undeva unde L-au găsit pe Hristos în inima lor. Ce Salvator minunat! Toată noaptea se înălțau rugăciuni. Uneori mergeam de la unii la alții acasă și ne întorceam când se crăpa de ziuă, ne rugam toată noaptea.

Acum nu mai găsim sinceritatea aceea. Parcă s-a dus de tot. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Haideți să ne întoarcem la dragostea dintâi și:

*Să fiu ca Isus, să fiu ca Isus,
Pe pământ doresc să fiu ca El;
În călătoria vieții, de pe pământ în slavă,
Eu cer doar să fiu ca El.*

Vreți voi cu adevărat? Haideți să cântăm cu mâinile ridicate. Să fim schimbați în chipul Lui... Să ne iubim unii pe alții. Noi suntem mădulare ale trupului Său. Trebuie să fim ca El.

Vă doriți cu adevărat aceasta? Spuneți „Amin”. Nu este acesta un duh plăcut? Prefer să am asta decât orice altceva din lume. Luați-vă lumea cu fanteziile ei, toți intelectualii voștri,

toți doctorii, toți rabinii, episcopii, sfinții părinți; dați-mi-L pe Isus. Lăsați-mă să-L am pe El în felul acela de modă veche. Eu Îl simt în inima mea. Văd în viața mea că dorințele mele sunt să-l slujesc pe El, să fiu smerit, blând, modest. De asta avem nevoie, prieteni... Acesta este Isus. Acesta este Isus al Bibliei, nu un Isus al intelectului, ci un Isus al sufletului.

El este aici în seara aceasta. Cei care sunt bolnavi și nevoiași, ridicați mâinile. Cei care au nevoie de Hristos, care sunt bolnavi și doresc să ne rugăm pentru ei, ridicați-vă mâinile ca să vedem cine sunteți. Câți dintre voi au o dorință în inimă ca să se roage pentru altcineva care este bolnav, ridicați mâinile? Bine. Sunt destul de mulți...

Câți dintre voi cred că Isus este același? (Nu am distribuit bilete de ordine pentru rândul de rugăciune.) Credeți voi că Isus, Salvatorul nostru, poate veni în seara aceasta la noi? Iar dacă noi cântăm și eu am vorbit despre reflectarea chipului Său, ce-ar face El dacă fi aici? Credeți voi că El ar face ce a făcut în Ioan 4, unde a văzut-o pe femeia aceea la fântână, a știut ce era în inima ei, i-a spus, iar ea a știut că El e Mesia? Credeți aceasta? Credeți voi că același Isus, care este Mare Preot, mijlocește pentru noi la dreapta lui Dumnezeu?

Credeți voi că este aici același Isus, în seara aceasta, care umbla într-o zi – și acolo nu a fost niciun rând pentru rugăciune – dar o femeie cu o scurgere de sânge s-a înghesuit prin mulțime până a atins haina Lui, s-a întors înapoi și s-a așezat? Iar Isus s-a întors și a întrebat: „Cine m-a atins?” Credeți voi că acel Isus este astăzi același?

Vedeți, ea era speriată. S-a întors și s-a așezat. Aștepta. Iar Isus a zis: „Cine M-a atins?” Apostolul Petru L-a muștrat: „Păi Doamne, toată lumea Te atinge!” El a zis: „Da, dar asta a fost o atingere diferită. Din mine a ieșit o putere. Am simțit-o”. Și s-a uitat în jur, în public, până a zărit-o pe femeia aceea. Și i-a spus că a avut o scurgere de sânge și credința ei a vindecat-o. Este acela Isus?

Ne-am putea smeri noi, în seara aceasta și să fim transformați prin înnoirea duhului nostru, prin Duhul Sfânt, încât să ne putem preda buzele, ochii, credința voastră și credința mea că El va veni în public și va lucra în voi și în mine ca să-Și împlinească Cuvântul Său, care spune că El este un Mare Preot al mărturisirii noastre? El stă la dreapta lui Dumnezeu ca să mijlocească pentru noi. El este și un Mare Preot care poate fi atins de slăbiciunile noastre, în același fel cum a fost când era pe pământ. Credeți asta? Același Isus...

Câți dintre cei prezenți, pe care eu nu-i cunosc, au o nevoie pentru ei sau pentru altcineva, pentru cineva despre care știți că-mi este necunoscut? O spun chiar așa. Eu nu știu nimic despre voi sau despre nevoia voastră, dar voi credeți că Isus este aici ca să se confirme, să ni se facă de cunoscut, să lucreze tot așa cum a făcut atunci când era în Isus Hristos? Dacă credeți, ridicați mâinile. Oricare dintre voi, care știe că eu nu vă cunosc.

Haideți să vedem. Unde ne putem concentra, mai întâi? Fiți respectuoși, acum. Dacă El va face acest lucru, Îl veți crede voi din toată inima voastră? Eu urma să vă chem aici, sus și să-mi pun mâinile peste voi. Nu cred c-o voi mai face. Eu cred că Isus este aici.

Nu să purtăm imagini cu El, ci să fim un chip al Lui. Acesta este Isus pe care-l dorim noi, nu-i așa? Să fii un chip al Său... Bine.

Doamne Dumnezeule, aici este o afirmație foarte puternică. Dar Tu, Doamne, ai făcut făgăduința aceasta. Acum, noi trebuie să mergem mai departe. Ceva trebuie făcut. Noi nu suntem nici măcar o denominație, suntem un biet grup de oameni, mulți dintre noi ar fi scoși afară din marile biserici intelectuale. Dacă am merge la ei, nu ne-am putea îmbrăca așa cum se îmbracă ei. Dacă ne-am ridica în picioare, sub binecuvântarea Duhului și am spune: „Amin”, așa cum zice Scriptura, am fi dați afară imediat. Mulți n-ar fi primiți: unii din cauza culorii lor, unii din cauza crezului lor, unii pentru că Te iubesc pe Tine atât de mult și au primit Duhul; ei sunt morți față de lucrurile lumii și au fost născuți din nou. Dar ei au primit o viață nouă, o viață de slujitori.

Însă noi ne-am strâns aici, Doamne, sub acest acoperiș pe care ni l-ai dat Tu, pe care-l apreciem. Acum, Doamne, fă să se știe că Tu ești Hristos, același și că Acesta mare despre Care vorbim noi, este prezent acum să se facă de cunoscut și să lucreze așa cum o făcea când era pe pământ. Acordă aceasta, Tată, ca ei să poată vedea și să creadă, căci eu o cer în Numele lui Isus. Amin.

Credeți că veți primi ceea ce ați cerut? Ce este credința? Credința este adevărul. Credința este ceva de care sunteți siguri. Credința nu este ceva despre care bănuiți. Credința este ceea ce știți, ceva ce coboară în sufletul vostru.

Aș dori ca aceia care nu mă cunosc și pe care eu nu îi cunosc și care au o cerere sau o dorință, să ridice mâinile? Vreau

doar să-mi fac o idee câți sunt. Fiecare de aici, pe care eu nu-l cunosc. Bine. Sunt pretutindeni. Nu vreau să vorbesc celor pe care-i cunosc, pentru că unii vor spune: „El îi cunoaște”. Dar s-au ridicat multe mâini, oameni pe care eu nu-i cunosc.

Dacă Domnul Isus va permite aceasta, voi, ceilalți, veți crede din toată inima voastră și veți accepta vindecarea voastră și orice ați mai avea nevoie? Vă rog, rugați-vă în inimile voastre: „Isuse, îndepărtează de la noi toată îndoiala”. Isus nu se poate îndoii. Dacă noi suntem în chipul Lui, credem. El L-a crezut pe Dumnezeu; El a venit să facă voia lui Dumnezeu. Lui nu I-a păsat de ce ziceau alții; El a venit ca să facă un lucru: să-I fie un slujitor Tatălui Său. Și Tatăl Său a locuit în El. Noi venim ca să fim slujitori ai Lui Dumnezeu; Duhul Sfânt locuiește în noi. Noi vrem să-L slujim.

Îmi voi concentra atenția acum asupra unei femei de culoare, care stă acolo în spate. Cred că și-a ridicat mâna în semn că eu n-o cunosc. Sunt două femei de culoare acolo. Niciuna din voi, doamnelor, nu mă cunoaște și nici eu nu vă cunosc. Dacă este așa, că eu nu vă cunosc, vreți să ridicați mâinile? Bine. Noi nu ne cunoaștem.

Voi sunteți de culoare. În Ioan 4 era vorba despre o femeie samariteancă, pe care a întâlnit-o Isus la fântână. Ea era de alt neam.

Isus i-a vorbit câteva clipe până când a aflat care era necazul ei și i l-a spus. După ce a făcut-o, ea i-a spus: „Doamne, văd că ești profet. Știu că are să vină Mesia ; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile”. Dar ei nu au înțeles cine era El. „Cine ești Tu?” „Eu, Cel care vorbesc cu

tine, sunt Acela”.

Ea s-a întors în cetate, de unde a venit și a zis: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?*”

Ați citit vreodată pasajul acesta? Sigur, Ioan cap. 4. Dacă Isus este același ieri și azi și în veci, iar voi sunteți așezate, la 20 m de mine, credeți voi că același Isus care vorbește între noi, mi-ar putea descoperi care este dorința voastră aici? Dacă eu v-am spus adevărul – iar Biblia este corectă – El o poate face, nu-i așa? Dacă El o va face, veți crede?

Femeia de la capătul rândului, care se uită spre mine, are probleme la spate și vrea să fie vindecată. Dacă este corect, ridică-ți mâna. Asta este!

Dar dvs, doamnă? Credeți și dvs? Cred că ați spus că nici noi nu ne cunoaștem, doamna de lângă dânsa? Vă supără capul și aveți și o boală de piele. Dacă este corect, ridicați mâna? Mergeți acasă, ambele vă veți face bine. Credința dvs v-a făcut bine.

Credeți că Isus este aici în seara aceasta? Dar voi, ceilalți din clădire? Credeți.

Dincoace este o femeie care se roagă. Ea este o luptătoare; o cunosc. Dar nu am ce să fac, pentru că Lumina este deasupra ei. Este domnișoara Bruce. Domnișoară Bruce, nu știu ce este rău cu dvs. Ați fost vindecată de cancer odată. Dar când v-am

văzut de prima dată la ușă, Duhul Sfânt mi-a spus ceva ce nu știa nimeni, decât dvs și doctorul. Așa este? Credeți că El îmi poate spune ce nu e bine? Eu vă cunosc, dar nu știu care vă este necazul. Habar nu am; dvs ați fost vindecată de cancer. Dar nu am ce face, Lumina aceea este deasupra dvs. Stă chiar acolo.

Acum văd pe altcineva apărând. Nu vă rugați pentru dvs, ci pentru cineva care are cancer. Apoi văd o femeie. Ea este păcătoasă, are viciul băuturii sau așa ceva. Și aveți la dvs două batiste pe care eu să-mi pun mâinile pentru vindecarea ei. Este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Judecați dvs, este așa? Dacă e corect, ridicați mâna.

Cineva din spate, care-mi este necunoscut, să ridice mâna. Aici. Ridicați mâinile iarăși, acolo, în colț. Sunt patru, cinci femei acolo. Credeți că eu sunt robul Lui? Credeți că ceea ce vedeți, este lucrat prin Duhul lui Dumnezeu? Credeți?

Femeia care privește spre mine, cu pălărioară, cu ochelari, cu cercei... Da. Nu sunteți aici pentru dvs, ci pentru altcineva care este într-o stare gravă. Este vorba despre o hemoragie internă. Persoana este într-un spital din New Albany. Acesta este adevărul, AȘA VORBEȘTE DUHUL SFÂNT.

Femeia cea tânără, ați ridicat mâna – femeia din partea cealaltă care mă privește? Mă credeți? Aveți o dorință în inimă? Credeți că Dumnezeu mi-o va descoperi? Bine. Și dvs vă rugați pentru altcineva. Cineva care are cataractă și se teme că va orbi. Este adevărat. Dacă credeți pentru ea, ea nu va orbi.

Femeia care stă acolo în spate, la capăt de rând, în spatele femeii care și-a ridicat mâna, dvs aveți o problemă neurologică. Așa este. Este în gâtul dvs. Nu-i așa? Ridicați mâinile dacă lucrurile sunt așa, voi, femeile de acolo cărora mă adresez.

Cine mai era acolo? Și dvs ați ridicat mâna, soră? Bine. Aveți reumatism și doriți rugăciune. Așa este? Ridicați mâinile. Credeți?

Cineva din spatele bisericii, cred. Aveți credință.

Văd o femeie care privește spre mine, care privește printre cele două femei de acolo, care are un deget în dreptul gurii, ea așteaptă să fie operată de apendicită. Exact așa este. Dacă este așa, ridicați mâna, doamnă. Iat-o.

Credeți? Ce este asta? Este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Credeți din toată inima?

*Să fiu ca Isus, să fiu ca Isus,
Pe pământ doresc sa fiu ca El;
În călătoria vieții, de pe pământ în slavă,
Eu cer doar să fiu ca El.*

Vedeți cât este de moartă biserica acestui timp? Ce s-a întâmplat în zilele Domnului Isus, când au avut loc astfel de lucruri? Femeia de la fântână a fost atât de entuziasmată, încât și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a spus: „Mesia este aici!” Dar astăzi... Da. Voi nu ați fost suficient de pătrunși, la „altar”, încât să primiți nașterea din nou.

Undeva ceva nu merge. Asemenea manifestări ar fi trebuit să trimită Duhul Sfânt aici, să pornească o trezire. Reflectarea lui Isus Hristos, chipul Său confirmat aici, coborând în mijlocul oamenilor ca să facă aceste lucruri. Ce se întâmplă? Ceva lipsește. Noi avem nevoie de o trezire.

Câți de aici sunt bolnavi, să ridice mâinile. Puneți-vă mâinile unii peste ceilalți. Să ne rugăm. Repede, puneți-vă mâinile unii peste alții. Fiți gata să vă primiți vindecarea. Dacă veți crede din toată inima, puteți fi vindecați chiar acum.

[...]

Cunosc o femeie în vârstă de patruzeci și nouă de ani, care are un copilăș, acum. De pe la șaisprezece ani a trăit cu același bărbat. Acum ea are patruzeci și nouă de ani, iar el vreo cincizeci și ceva. De multă vreme ea își dorea un copil. De îndată ce El a spus: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL, vei avea copilășul acesta”, a mers acasă și a cumpărat haine pentru copil. Trei ani mai târziu, la cincizeci și doi de ani, a dat naștere copilășului pe care și l-a dorit.

De ce? Când a auzit ce a fost pronunțat, ea a știut că trebuie să se întâmple. Aceasta a pus-o pe ea într-o atitudine corectă. Duhul Sfânt este atât de bun că vine și spune aceste lucruri oamenilor. Dacă ați avea atitudinea corectă acum, vindecare ar fi făcută.

O Doamne, Tu ești Dumnezeu și ești Dumnezeu pentru totdeauna. Suntem atât de bucuroși să știm că Tu ai promis că vei avea o rămășiță când vei veni pe pământ. Indiferent de ce ar fi, vor

exista oameni care vor fi gata. Știm că există o zeciuială pe care i-o dă omul lui Dumnezeu și există o zecime dintre oameni. Poate că o zecime din recolta întregii lumi, din toate epocile, vor fi aleșii aceia care au fost chemați.

O Tată, ne rugăm în timp ce lucrăm cu toții, laolaltă, căutând prin oraș, încercând să aducem înăuntru păcătoșii, încercând să facem ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu... Noi mergem în oraș și vedem câtă indiferență există. Precum Lot în Sodoma, ne chinuim și noi sufletele în fiecare zi, când vedem femei care fumează și se pretind a fi creștine; și beau, chefuiesc, poartă haine indecente iar bărbații le poftesc... oh, păcatul Sodomei... Inimile noastre sunt întristate în lăuntru nostru, Doamne.

Oh, nu e de mirare că credința este la un nivel scăzut, dacă oamenii sunt așa, lipsindu-le sângele lui Isus Hristos care le-ar sfinți sufletele și i-ar aprinde pentru Dumnezeu. Cu toate acestea, ei nu vor să-l primească. Oamenii râd de noi, din mașinile lor, când îi aducem înăuntru pe sfinții Dumnezeului celui viu.

Oh, Îți mulțumim Tată, pentru cei care predică Evanghelia, care întind mâinile spre oameni. În timp ce ne rugăm, noi știm că marele Tău Duh Sfânt și îngerii sunt pe pozițiile lor, aici în această biserică. Dumnezeule, iartă fiecare păcat.

Sunt mulți bolnavi aici. Tu le-ai arătat că ești aici, Doamne, prin robul Tău. Mulți dintre ei au sunat, din afară. Doamne, Tu ești singurul care ar fi putut permite ca aceste lucruri să aibă loc. Tu și numai Tu ești Dumnezeu. Și Tu le faci pentru că Tu ai promis că le vei face. Este ultimul semn pentru biserică, așa cum ai spus Tu. Timpul sfârșitului a sosit.

Atunci, Tu ai întrebat: „Voi găsi Eu credință când voi veni pe pământ?” Tu nu ai întrebat: „Voi găsi eu membri ai bisericii? Voi găsi crezuri? Voi găsi sinceritate?” Tu ai zis: „Voi găsi credință când voi veni pe pământ?” Doamne, fie ca acești oameni bolnavi să-și dea drumul credinței. Să se depărteze de frustrări, îndoieli și temeri. Fie ca credința lor să-și dea drumul chiar acum. Iar dacă-și vor da drumul credinței, boala va trebui să-i părăsească, diavolul va da drumul legăturii sale, iar ei vor fi eliberați prin puterea lui Dumnezeu. Fie ca Duhul Sfânt să fie turnat peste fiecare inimă, să boteze fiecare suflet și să vindece pe oricine este în prezența lui Dumnezeu. Acordă aceasta, Doamne. Cer ca diavolul să părăsească fiecare persoană pe care o chinuie, în seara aceasta. În Numele lui Isus Hristos, Satană, pleacă de la acești oameni. Ca rob al lui Dumnezeu, strig în locul lor, cerând îndurare pentru ei. Amin.

Câți de aici cred acum din toată inima, cu tot ce este în voi, că Isus Hristos se reflectă pe pământ, astăzi, între ai Săi? Îl iubiți voi? Atunci haideți să cântăm împreună această cântare veche: „Îl iubesc, Îl iubesc, că-ntâi El m-a iubit”. Cu toții, în timp ce ne ridicăm. Fiecare. Cine cunoaște cântarea, să ridice mâna. Îl iubesc. Haideți să ne închinăm Lui acum.

Toți bolnavii, toți cei în suferință, să se ridice acum în picioare, să-și primească vindecarea. Eu cred, din toată inima, că dacă vă veți da drumul credinței acum, Hristosul lui Dumnezeu, care este prezent, [vă va vindeca]...

Ce face El? Ne modelează în chipul Său. Vedeți, Duhul Său, aici, se reflectă spre voi... Voi știți că nu eu fac aceste lucrări. Eu nu-i cunosc pe oamenii aceia care și-au ridicat mâinile, nu știu cine sunt ei. Ei și-au ridicat mâinile ca

semn că nu mă cunosc; eu mi-am ridicat mâinile, căci nu-i cunosc. Dar Dumnezeu îi cunoaște.

Ce este aceasta? Este Hristos care se reflectă. Este credința voastră, care crede aceste lucruri. Este credința mea într-o slujbă pe care El mi-a confirmat-o printr-un înger, a cărui fotografie o vedeți. Este expusă în Salonul de Artă Religioasă și este cunoscută în toată lumea.

Când Stâlpul de Foc care a condus copiii lui Israel, s-a făcut trup, a fost într-un chip numit Fiul lui Dumnezeu. El a zis: „Am ieșit de la Dumnezeu și Mă întorc la Dumnezeu”.

După moartea, îngroparea și învierea Sa, Pavel l-a întâlnit pe drumul spre Damasc, sub forma unui Stâlp de Foc, într-o Lumină care l-a orbit pe Pavel. El a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?”

El a zis: „Eu sunt Isus. Ți-e greu să dai cu piciorul într-un țepuș”. Isus a zis: „Încă puțină vreme și lumea (cosmosul, sistemul lumii, membrii bisericilor ș.a.m.d.) nu Mă vor mai vedea. Totuși, voi Mă veți vedea, Eu (același Isus) voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul veacului. Și lucrările pe care le fac eu, le veți face și voi. Mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl Meu”. Amin. Oh...

*Îl iubesc, Îl iubesc,
Că-ntâi El m-a iubit
Și mi-a cumpărat salvarea
Pe lemnul Golgotei.*

Oh, în timp ce mai cântăm o dată, vreau ca metodiștii, bapțiștii, pentecostalii, „nazarinenii”, „pelerinii sfințeniei”, cei din „Biserica lui Dumnezeu”, voi toți, laolaltă, dați mâinile cu cineva de lângă voi. Împreună:

*Îl iubesc, Îl iubesc,
Că-ntâi El m-a iubit
Și mi-a cumpărat salvarea
Pe lemnul Golgotei.*

Aceasta este ordinea învierii: „noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți; căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh”. Ne vom întâlni unii cu ceilalți înainte de a-L întâlni pe El... „Toți împreună”.

Acum ne-am întâlnit, dați mâinile unii cu alții. Acum să-L salutăm pe El:

*Îl iubesc, Îl iubesc,
Că-ntâi El m-a iubit
Și mi-a cumpărat salvarea
Pe lemnul Golgotei.*

O tânără a ieșit din rând, a venit aici și a îngenunchiat în față, suspinând și plângând. Mai sunt și alții care simt aceeași convingere și ar dori să îngenuncheze lângă ea? Ne-am bucura să veniți aici. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Altceineva?

Îl iubesc, (modelează-mă, Doamne. Formează-mă. Eu merg în casa olarului. Altcineva care dorește să vină?)

*Că-ntâi El m-a iubit
Și mi-a cumpărat salvarea
Pe lemnul Golgotei.*

Oh, nu este El minunat? Doamne binecuvântat, această tânără Îți este cunoscută. Eu n-o cunosc. Dar ceva ciudat a atins-o acum câteva clipe, încât a venit din public fără să fi fost convinsă de altcineva. Tu ai atins-o, Doamne. Ea a îngenunchiat la altar, iar cei dragi au îmbrățișat-o, cerând îndurare pentru ea, călăuzire și putere duhovnicească. Lasă să se întâmple, Doamne. Este scris, acum lasă să se întâmple, că Tu nu lipsești de niciun lucru bun pe cei ce umblă în neprihănire înaintea Ta. Făgăduințele Tale sunt „da și amin” pentru toți cei ce Te vor iubi și Te vor urma.

Fie ca tânăra să cunoască bine acest lucru în seara aceasta, că Dumnezeu dorește cu ardoare să toarne acum în inima ei, tot ce există în cer și a fost făgăduit în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei să-i fie dată o porție îndestulătoare, în timp ce a îngenunchiat aici, fie ca Duhul Sfânt să-i dea lucrurile dorite de inima ei. Acordă aceasta, Doamne, căci noi o cerem în Numele lui Isus.

*...Că-ntâi El m-a iubit
Și mi-a cumpărat salvarea
Pe lemnul Golgotei.*

Dragă Tată, fie ca marele Duh Sfânt să facă lucrarea pe care numai El o poate face. Noi Îți încredințăm Ție totul și ne

rugăm ca bunătatea Ta să fie mai bună decât viața. David a spus așa: „Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele vor cânta laudele Tale”. Doamne, această biserică, eu și ceilalți slujitori care sunt în clădire, ne rugăm cu sinceritate pentru ea, dăruiește-i ceea ce îți cere, în Numele lui Isus Hristos. Amin. Pretinde-o, soră! Dumnezeu să te binecuvânteze.

Acum, în timp ce oamenii aceștia se dedică Domnului, iar Duhul Său lucrează în clădire, aș vrea să stăm liniștiți un moment. Pastorii se ocupă de cei ce au venit în față. Haideți să stăm în rugăciune o clipă și să cântăm. Să ne aplecăm capetele și să rămânem în rugăciune.

*Îl iubesc, Îl iubesc,
Că-ntâi El m-a iubit
Și mi-a cumpărat salvarea
Pe lemnul Golgotei.*

*Eu pot, eu vreau, eu cred;
Eu pot, eu vreau, eu cred;
Eu pot, eu vreau, eu cred;
Eu pot, eu vreau, eu cred;
Că Isus mă salvează-acum.*

*Eu pot, eu vreau, eu cred;
Eu pot, eu vreau, eu cred;
Eu pot, eu vreau, eu cred;
Eu pot, eu vreau, eu cred;
Că Isus mă salvează-acum.*

*Eu Îl voi crede pe Cuvânt,
Eu Îl voi crede pe Cuvânt,*

*El Îmi aduce salvare fără plată
Și eu Îl voi crede pe Cuvânt;
Eu pot, eu vreau, eu cred.*

Uită-te-aici, tinere. Vrei o umblare strânsă cu Dumnezeu? Crezi că El ți-o va dărui? Dacă vei crede din toată inima, o poți avea. O crezi și o primești?

Toți cei ce-L iubesc să ridice mâinile și să spună: „Eu Îl iubesc cu tot ce este în mine”. Nu este El minunat? În timp ce avem capetele aplecate, amintiți serviciul de mâine seară.

Fiecare dintre cei care ați ridicat mâinile ca să fiți salvați, ca să umblați cu Dumnezeu, credeți că o aveți. Dacă nu puteți s-o simțiți, continuați s-o mărturisiți până devine realitate.

Cei care ați acceptat vindecarea și nu vă simțiți diferit, care spuneți: „Credința mea nu este suficientă ca să mute asta, frate Branham”, continuați să spuneți: „Doamne, eu sunt vindecat. Eu o cred”. Se va întâmpla. Adoptați starea potrivită și atunci și credința voastră va fi potrivită. Pur și simplu credeți din toată inima voastră.

De mâine seară adunările vor începe la 19:30. Veniți și ascultați-l pe fratele Neville și pe ceilalți slujitori, care împreună încearcă să însuflețească o trezire. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Noi n-o putem produce. Voi trebuie s-o aduceți împreună cu noi prin rugăciune. Veniți și fiți prezenți aici. Dumnezeu să fie cu voi.

De îndată ce se va încheia adunarea, aş vrea să ieşiţi din clădire. Avem circa o jumătate de oră pentru o repetiţie, iar unii lucrează.

Ne vom apleca capetele. Cred că l-am auzit pe fratele Junie Jackson în public. Frate Junior, eşti aici? Fratele din biserica metodistă din New Albany... Bine, frate Jackson, ai vrea să închei cu o rugăciune? [Fratele se roagă – n.ed.]

Cei ce urmează să ia parte la căsătorie, să vină repede în faţă. Domnul să vă binecuvânteze. Ne vedem mâine seară.